

ten zich alleen kunnen vestigen op min of meer onbegroeide humusloze grond.

Intussen blijven we op Domies Toen en de Beemd in Warffum gewoon trekken en maaien. Wanneer je in een droge periode wiedt kan het vrij lang duren voor de heermoes weer terug is, maar gaat het vlak na het wieden regenen dan schiet het weer pijlsnel de grond uit. Juich dus nooit te vroeg.

In natte jaren zag ik zwart geworden planten veel minder dan in andere jaren. Intussen zocht ik onder de microscoop naar sporen bij aangetaste planten, ik kan ze niet vinden en twijfel nog steeds of wat ik zie ziekte of misschien toch verdroging is. In de literatuur en op internet vind ik geen informatie over ziekten. Dit voorjaar, met de Vakgroep Heemtuinbeheer op excursie in de Londotuin, raakte ik er min of meer van overtuigd dat heermoes uit zichzelf verdwijnt. Mogelijk zit het verhaal van Ger Londo het dichtst bij de waarheid en is de natuurlijke cyclus van heermoes zo'n 15 jaar, misschien langer op de voedselrijke klei. Daar wil ik niet op wachten, op dit moment kies ik voor maaien in plaats van trekken.

Al met al ben ik nog niet veel verder. Vergelijken tussen natte en droge jaren, zand en klei kost een aantal jaar. Misschien een project binnen Oase?

Jan Jaap Boehlé

Ecologisch hovenier te Warffum

Toen we in 1988 met trein en fiets heel Nederland doorreisden om heemtuinen te (onder)zoeken, viel ons op dat men in de provincie Noord-Brabant, in vergelijking met andere provincies, bijzonder actief was en dat er zelfs al onderlinge uitwisseling was tussen heemtuinen. De naam Wim Niemantsverdriet hoorden we regelmatig; een markante, leuke naam, we waren benieuwd wie daar achter zat. We waren dus blij dat hij zich aanmeldde voor de allereerste bijeenkomst van heemtuinbeheerders, die we in oktober 1990 organiseerden in Soest. Sindsdien weten we dat bij die leuke, markante naam een leuke, markante man hoort.

Bij die eerste bijeenkomst werd de Landelijke Werkgroep Heem- en Natuurtuinen opgericht, de voorloper van Stichting Oase. De oprichters van deze landelijke werkgroep, waaronder Wim, wilden o.a. graag een nieuwsbrief. Het feit dat pc's en printers toen langzaam maar zeker betaalbaar werden, bood de mogelijkheid er een echt tijdschrift van te maken. Bij de eerste brain-

stormbijeenkomst over dit tijdschrift vertelde Wim dat hij in de Eindhovense heemparkgroep gevraagd had, wat zij een goede naam zouden vinden en daar waren 'Paradijs' en 'Oase' uitgerold. Het werd dus Oase.

We leerden Wim en 'zijn' Frater Simon Deltour Heempark in de daarop volgende jaren steeds beter kennen en waarderen. Het samenwerkingsverband in Noord-Brabant kwam model te staan voor wat nu, op landelijk niveau, de Vakgroep Heemtuinbeheer is: regelmatige ontmoeting en uitwisseling van kennis en ervaring door heemtuinbeheerders.

Een andere wens van de Landelijke Werkgroep was om een gids te maken van alle heemtuinen. Die kwam, in eigen beheer, uit in 1992. Eind van de eeuw was ook de tweede druk van deze gids uitverkocht. Wim stelde voor niet weer een volgende druk te maken van de oude gids, maar een heel andere vorm te kiezen, liefst full colour en

Wat had ik het leven lief

Wim Niemantsverdriet

4 april 1942 – 4 september 2014

met veel foto's. Wim ging die kar ook trekken. Hij reisde, net als wij dat ruim 10 jaar eerder hadden gedaan en bij voorkeur vergezeld door andere liefhebbers, heel Nederland en ook Vlaanderen door op zoek naar heemtuinen, wilde plantentuinen, natuurtuinen, ecologische tuinen. Allemaal tuinen (en parken) waar natuurlijke begroeiingen of beplantingen de hoofdrol spelen. Op zijn tocht door Friesland heb ik hem een paar dagen vergezeld. Heel leuk om ons enthousiasme voor het ontdekken van bijzondere plekken en mensen te delen. Zijn eigen vrolijkheid werkte altijd aanstekelijk! Op een bijzondere datum, 20.11.02 kregen we groen licht van het Prins Bernard Cultuur Fonds: zij wilden de gids subsidiëren, zodat die vorm-

gegeven en gedrukt kon worden. In het voorjaar van 2003 kon Wim de gids vol trots in Het Milieu Educatie Centrum in Eindhoven presenteren.

In 1992 begon ook een reeks Oaseweekends, die we in die periode, meestal in de mooiste tijd van het jaar, rond Hemelvaart of Pinksteren, organiseerden. Bij een van die Oase weekends (in 1995, drie dagen langs de vele interessante natuurrijke tuinen in Nederlands- en Belgisch Limburg) leerde Wim zijn partner Marleen van Tilburg kennen. Ook voor ons een bijzondere ervaring dat zulke weekends zoveel meer goeds op kunnen leveren dan bezoekjes aan mooie tuinen! Wim heeft zich altijd enorm ingezet voor 'zijn' en andere heemparken en -tuinen. Zijn kennis deelde hij graag met anderen. Maar Wim hield ook

veel van de échte natuur. Wij zijn blij dat we hem en Marleen nog mee hebben kunnen laten genieten van de schoonheid van Zuid-Texel.

Marianne van Lier, Willy Leufgen

Tenslotte een gedicht van Wim, waarmee hij zelf afscheid van zijn geliefden en vrienden neemt.

Wat had ik de aarde lief

Wat had ik de mensen lief

Wat had ik het leven lief

Wat had ik lief

De mooie herinneringen in mijn hart

Heb ik meegenomen

Als geschenk van het leven

Verdrietig om het vele leed

Met blijdschap om het vele moois

Dankbaar voor zoveel liefde

Wim

Boven: op Texel, 2010.

Links: Wim ontvangt een onderscheiding van gemeente en heempark Frater Simon Deltour. Later werd hij ook koninklijk onderscheiden. (Foto's: St. Oase)